

зв'язок та всебічну залежність однієї нації від іншої. Безумовно, в умовах такого середовища змінюється все, у тому числі й система державного управління, зникають традиційні кордони, з'являються абсолютно нові форми зв'язків між народами.

На наш погляд, тут необхідно чітко окреслити межі між прагненням держави «йти в ногу з часом» і мати змогу впливати на розвиток єдиного глобального правового і соціального простору, а також не втратити формулу власної національної самобутності.

Найбільш складним питанням для нашої країни є пошук принципів та механізмів налагодження зв'язків із глобальним світом, що тим самим дозволить чітко визначити її місце та роль у загальносвітовому просторі. Саме тому Україна так яскраво декларує свій максималізм у прагненні якнайшвидше інтегруватись у глобальний простір, інакше вона може лишитись пасивним об'єктом для реалізації глобальної політики не лише розвинених країн світу, але і тих, які їх наздоганяють. Система державного управління України має бути не лише максимально сприятливою до нових глобалізаційних умов розвитку, але й володіти потужним інструментарієм впливу на них, а також використання їх на користь реалізації власних національних інтересів. Це, у свою чергу, дасть змогу Україні виробити нову стратегію, яка сприятиме її ефективному економічному, політичному та духовному розвитку [2, с. 104].

Література

1. Волович О. О. Глобалізація: переваги і загрози для нашої країни / О. О. Волович [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://od.niss.gov.ua/articles/485/>

2. Шепелєв М. Міжнародний та режими функціонування системи глобального управління/ М. Шепелєв // Людина і політика. – 2004. –№ 1. – С. 101-116.

УДК 34.001.73(477) (043.2)

Пильгун Н. В., к.ю.н., доцент,
Капустяк І. О., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПРАВОВА РЕФОРМА В АСПЕКТІ СЬОГОДЕННЯ: ПОНЯТТЯ, СУТЬ ТА ЇЇ РОЛЬ В УКРАЇНІ

Сьогодні Українська держава та її правова система переживають період різноманітних реформ, зумовлених потребою у виробленні нових підходів функціонування економічної системи до нових методів розвитку права й законодавства, а також формування правової держави. Сучасна ситуація в Україні показує неякісне функціонування правової системи,

оскільки вона не здатна забезпечити соціальний захист й безпеку громадян держави. Тому державна влада має зосередити свої зусилля на розробці та утвердженні правових реформ у суспільстві.

Правова реформа є одним із найефективніших та єдиним можливим способом встановлення принципу верховенства права, законності та правопорядку, що особливо актуально для правових систем держав перехідного типу, до яких відноситься і правова система України. Це означає, що верховенство права можна досягнути, зокрема, здійснивши реформу правової системи України [1, с. 20].

Одним із перших вчених В. Горобець визначив поняття правової реформи, відповідно до якого – це якісне оновлення і вдосконалення законодавства, практики його застосування, підвищення ролі та значення судової влади, правоохоронних органів, досягнення необхідного рівня правової культури, що мають своєю метою створення основ правової держави [2, с. 6]. Таким чином, аналізуючи дане визначення можна сказати, що правова реформа є специфічною формою правотворчості, яке безпосередньо здійснюється носіями державної влади та іншими суб'єктами правотворчих процесів у суспільстві.

На думку В. Лемака, правова реформа – це державна політика, спрямована на системні перетворення за допомогою юридичних засобів сутності держави, її основних функцій, правових основ стосунків із суспільством та окремими індивідами на основі принципів конституційності та правової держави [3, с. 18].

Розглядаючи правові реформи в Україні, слід зазначити те, що вони потребують значних змін, задля кращого регулювання суспільних відносин. Правова система в Україні, яка існує зараз, виявляється, по суті, недієвою і вона дедалі частіше показує свою неспроможність у процесі охорони законності та правопорядку; не спроможна забезпечити необхідну правову захищеність життєво важливих інтересів суб'єктів правовідносин, наявність прогалин у праві, що призводить до збільшення кількості злочинів у державі та порушення загально людських норм поведінки. Усе це може призвести до незворотного процесу руйнування самої держави та недовіри народу до державної влади. Для того, щоб відбулися глобальні зміни у суспільстві необхідно усвідомити те, що правова реформа є насамперед формою проведення модернізації правової системи держави.

Виходячи із вище наведеного, можна виділити три основних напрямки правової реформи, які мають бути реалізовані в українській державі, це: конституційна, законодавча та судова. Найперше модернізацію правової системи України слід розпочати із внесення радикальних змін до Конституції України, як основного закону держави, оскільки на її основі базуються фундаментальні правові принципи та норми, що визначають порядок організації і функціонування всіх гілок та інститутів державної влади, а також порядок взаємодії суспільства, індивіда й держави.

Реформування органів державної влади слід вважати першочерговим завданням, вирішення котрого стосується трьох напрямів змін: правової трансформації українського суспільства, трансформації та стабілізації системи права, реалізації жорсткої і стійкої системи правозастосування та забезпечення доступу громадян до правосуддя [4, с. 39].

Модернізаційні процеси в українському суспільстві мають відбуватися у п'яти напрямках: реформа в сфері місцевого самоврядування; реформа державного устрою України; адміністративна реформа та реформа державної служби; реформа політичної системи й порядку формування законодавчих органів державної влади; судова та економічна реформи. Вище названі реформи можуть взаємодіяти між собою, але однозначно їх реалізація має бути автономною.

Задля удосконалення національної правової системи, слід вказати наступні вимоги, які мають бути внесені до програм правових реформ: підвищення ступеня правосвідомості та правової культури громадян; подальше якісне проведення модернізації правової системи; вироблення нових підходів до права для юридичного регулювання складних суспільних процесів; розвиток і вдосконалення законодавства; створення ефективної системи правозастосування.

Таким чином, підсумовуючи вище викладене, можна зробити висновок, що правова система України повинна проходити процес реформування, з огляду на ті соціально-політичні зміни, які відбуваються в українському суспільстві на сучасному етапі розвитку державності. А реалізація якісних та ефективних правових реформ – це зміна встановлених на законодавчому рівні основних засад, принципів, цілей правового регулювання певних суспільних відносин задля досягнення якісного, нового режиму правопорядку у державі та захисту прав, свобод і інтересів людини та громадянина. В свою чергу, це можливе тільки тоді, коли державна влада припинить діяти лише в своїх інтересах та почне розуміти реальне соціально – політичне становище країни, і розпочне діяти в інтересах людини, виходячи із пріоритетності її прав та свобод.

Література

1. Малишев Б. В. Правова реформа: поняття, ознаки, види / Б. В. Малишев // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2011. – № 3. – С. 19-23.
2. Горобец В. Д. Правовая реформа в Российской Федерации: состояние и перспективы: автореф. дисс. канд. юрид. наук / В. Д. Горобец. – М., 1992. – 18 с.
3. Подорожна Т. Правова реформа як форма проведення модернізації правової системи України / Т. Подорожна // Віче. – 2014. – № 14. – С. 17-20.
4. Сердюк В. О. Судово-правова реформа в Україні та глобалізаційні процеси / В. О. Сердюк // Вісник Запорозького національного університету. Серія: Юридичні науки. – 2013. – № 3. – С. 38-42.